

І липи темна тінь, горіха тінь прозора...
В мені озвалося сріблясто-голубим,
Коли учора, вчора-ізвечора
На сизім вогнищі дрімав між нами дим,
І шепітливі руки говорили
До рук моїх в солонім забутті,
І говорило поле і могили,
І я казав собі у темноті:

Не назову тебе. Хоч знаю,
Що прийде час і назову.
І від Дунаю до Дунаю,
На верховині, на низу
Я назову тебе. Я знаю.

Півслова правди дорогої,
Півслова сонця уночі —
І слово правди дорогої,
І слово сонця уночі!
Цим словом схоплений, знуртуєш
Своє життя і всіх — до дна,
Повір мені, ти чуєш, чуєш,
Моя дружино і жона?

1964

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.